

Druhá nedeľa adventná A

7. december 2025

Mt 3, 1 - 12

Milé sestry a bratia v Kristovi

Obdobie roka, ktoré prežívame sa niekedy nazýva aj tiché. Príroda oddychuje po celoročnom raste a my sa viac sťahujeme do svojich domovov, po večeroch si nachádzame viac času sami na seba, na svojich blízkych, niekedy aj na rôzne zvyky. Keď ale prideme do miest, veľa ticha tam v tieto dni nenájdeme. Naopak, všade sa hovorí o predsviatočnom zhone, o tom, čo ešte treba do sviatkov stihnúť. Zväčša sa ale jedná o to, aby sa stihlo viac spoločenských posedení, nakúpiť darčeky a aspoň zopár krát navštíviť stánky s vareným vínom.

Patrí to k predvianočnej atmosfére, ale príprave Vianoc naozaj nezaškodí aj trocha ticha. Nie nejakého samoučelného, alebo romantického, ale ticha, v ktorom sa aj zamyslíme sami nad sebou, nad svojim životom, svojimi blízkymi - ticha, v ktorom sa uvidíme v skutočnom svetle a posnažíme sa urobiť niečo so svojimi chybami, aby sme sa posunuli v živote trochu dopredu. Konzum je síce príjemný, máme ho radi, ale on samotný nás neposúva nikam.

A akým smerom sa môžeme zamyslieť? Naznačujú nám to aj dnešné adventné čítania. Chcú nás pripraviť na príchod Krista Spasiteľa, každé trochu inak. Nie je to len zdôraznenie významu Krista, skôr výzva pre každého z nás. Ján Krstiteľ varoval Izraelitov ostrými slovami: „sekera je už priložená ku koreňu stromov.“ Hovoril im: „Nemyslite si, že môžete povedať, naším Otcom je Abrahám.“

Podľa Jána vonkajšie prisľúbenie, ktoré Boh dal kedysi Izraelitom nestačí na záchranu života človeka. Život sa nerozhoduje na základe vonkajšej príslušnosti - k správne mu náboženstvu, k správne mu kmeňu. Život sa hodnotí podľa vonkajších parametrov. Ján naopak vyzýva svojich krajanov, aby oni samotní niečo so sebou urobili, inými slovami, vyzýva ich, aby sa v živote obrátili.

Jeho varovanie sa ale rovnako týka aj nás kresťanov, ktorí patríme do cirkvi. Len vonkajškovo sa začleniť do cirkvi, do kresťanstva, byť pokrstený - to nestačí. Ani chodenie do kostola - neurobí náš život samo od seba lepším. Nepomôže nám k lepšiemu, plnšiemu životu. Ani osobnému, ani spoločenskému. Ostatne tak to cítia mnohí, ktorí hovoria, že im chodenie do kostola nič nedáva. Áno, pokiaľ sa jedná o to vonkajškové, tak to v našom živote nič nemení. Je chybné očakávať, že viera bude účinkovať ako nálepka, ktorú na náš život pripevníme zvonku. Viera nám môže dať niečo len vtedy, ak ju prijmeme na individuálne, vnútorné, ak sa s ňou vysporiadavame vo svojej duši, nie ako vonkajšie začlenenie sa.

Na druhej strane to neznamená, že viera má byť len súkromná, vnútorná záležitosť - ako to niekedy tiež chybne počúvame. Viera naozaj k svojmu životu potrebuje aj stretnutie, posilnenie spoločnou modlitbou v chráme. A viera potrebuje mať aj presah do bežného života, či už osobného, rodinného, alebo aj spoločenského.

Pripomína to ostatne dnes aj apoštol Pavol - podľa neho máme prijímať jeden druhého tak, ako Kristus prijal nás - na božiu slávu. Naznačuje, že Kristus šiel ďalej, ako Ján Krstiteľ - podľa Pavla v ňom dostali aj služobníci obriezky, Izraeliti novú šancu. Aj oni sa môžu otvoriť novému životu - tam, kde im nechýba ochota. Ale to isté znovu platí aj pre nás kresťanov.

Aj my sa máme od Krista učiť prijímať druhých. Nehľadať dokonalosť v tom, že druhých vylúčime, že sa od nich odlíšime, pretože majú svoje chyby. To je málo na to, aby sme sa stali sami sebou aj málo na to, aby sme sa mohli pokladať za dobrých. Kristus nám pripomína, že cesta k dobru, aj cesta k nám samotným vedie cez druhých. Tam môžeme nájsť aj sami seba - ak hľadáme úprimne, ak nám úprimne záleží aj na živote našej duše.

Pokiaľ nám to nestačí k povzbudeniu, pokiaľ napriek všetkému okolo seba vidíme len spory a nenávisť, spomeňme si na dnešného Izaiáša: on hovorí, že niekedy aj pod nánosom všetkého starého, neduživého, nespravodlivého môže klíčiť zárodok spravodlivosti, zárodok skutočného života, v ktorom sa bude vedieť obrazne povedané zniesť vlk s baránkom. Aby sme túto nádej nestratili, za to sa dnes na druhú adventnú nedeľu spoločne modlime.